

MISTROVSTVÍ SVĚTA V TRADIČNÍM WUSHU HUANGSHAN, ČÍNA 2012

Olympiáda bojového umění, tak se někdy nazývá mistrovství světa v tradičním wushu, pořádané v Číně. Je to skutečně ta nejvyšší soutěž pod hlavičkou International Wushu Federation, kam se dá dostat. Česko mělo svých želízek v ohni hned třináct. A dovezlo stejný počet medailí! Ale popořadě.

Oficiální nominaci, která vznikla podle hodnocení na domácích a zahraničních soutěžích, získali čtyři závodníci a jeden teamleader. Tuto pozici získal Jiří Hauska, který měl na starosti organizaci výpravy, a navíc jel obhajovat své dva zlaté tituly. Nováčky na této soutěži byli nominováni Filip Trávníček, Martina Slabá, Simona Pressová a Veronika Partiková. Zbytek doplnilo dalších 9 závodníků: Miroslav Lecián, Martin Lachman, Jan Smolík, Petra Vejražková, Eduard Tichý, Kateřina Hausková, Jan Turneber, Markéta Musilová a Eva Kubišová. Nemůžeme zapomenout na Vladimíra Pacholíka a Lenku Nekulovou, kteří nám dělali na místě záze-
mí a podporu.

Odlétali jsme 2. 11., a tak jsme po příletu do Šanghaje měli ještě pár dní do soutěže. Navštívili jsme buddhistic-

ký ostrov Putuoshan a prožili si pár pěkných chvil v obrovské Šanghaji. Jenže problém přišel, když nám nejen nechtěli vzít zbraně do metra (všude jsou rentgeny), ale ani do vlaku. Potřebovali jsme totiž dojet do Huangshan, což bylo místo konání soutěže. Nakonec po dlouhých hodinách jsme odeslali zbraně kargem a modlili se, aby dorazily včas. Paní z organizace po telefonu čínsky diktovala pracovníkovi kargu, co má vyplnit do formuláře. Následovala 12hodinová jízda nočním vlakem, kdy jsme se ve vagonu potkali s Rusy a také se slovenským týmem – kdy my jsme byli jediní, kdo u sebe neměl svoje zbraně... Naštěstí nám aspoň dorazily včas.

Po příjezdu do Huangshanu si nás rozebraly hostesky určené každé zemi, které se o nás staraly celý týden. Od 6. do 11. 11. jsme tak měli zajištěný balíček,

který obsahoval jídlo a ubytování, startovné, dopravu autobusy kamkoliv, ceremoniály apod. Kdo se na takovéto obří akci vyskytl poprvé, měl oči navrch hlavy – a byla nás taková většina. Doma spíše musíme vysvětlovat, cože to wushu je, ale tady nás po celém městě vítaly velké billboardy a světelné reklamy, doprava byl odkloněna, abychom mohli volně projíždět mezi hotely a halou atd. Nemluvě o zahajovacím a závěrečném ceremoniálu, které byly famózní a velkolepé a byla to odměna za více než rok přípravy. Také kamkoliv jsme se pohnuli v našich reprezentačních mikinách, všude na nás pokřikovali „Shaolin! Shaolin!“, snažili se ptát, co přesně že to cvičíme a fotili si nás klidně i na mobil v metru. Překvapilo nás, když Číňani uviděli vlaječky na rukávech a hned říkali „Češi, to jsou Češi“.

Dostali jsme také knihu se starty, kde jsme měli napsáno, kdy kdo startuje, na jakém soutěžním koberci, platformě a v jaké hale. První den byl nabídnut. Bohužel ale i přinesl zklamání. Po prvních startech jsme se nestačili divit. Soutěž měla být tradiční, tzn. žádné skoky a salta, a když hodnotit je podle tradičních pravidel. Tím pádem by nemělo být jedno, že si vítěz kategorie při úderu láme vlastní ruku. Bylo to pro nás velké rozčarování, ale rozhodli jsme se nedat naše tradiční kung fu zadarmo.

Co je ale zajímavé a často pro nováčky překvapující a krásně ilustruje často omílanou diskusi, proč zavodit v tradičním kung fu: soutěže tradičního wushu totiž nemají takovou atmosféru, jakou byste si představovali. Pro nás v Evropě je to skoro nepochopitelné, pro některé státy a týmy na MS to stá-

le bylo nerealizovatelné. Ale tamní závodníci nejsou rivalové. Samozřejmě, soupeři mezi sebou, ale často se vám stane, že za vámi přijde trenér nebo závodník z jiné země, i kdyby z vaší kategorie. Ptá se, co cvičíte, v jaké linii, prohodí pár pochvalných slov. Lidé se setkávají, vyměňují si kontakty a suvenýry své země za jiné. Takto jsme odjížděli obtěžkáni hlavně brazilskými vlaječkami a přívěsky. Český znak na klíče ale nezůstával pozadu! Krom některých týmů není cítit nenávisť vůči soupeřům, ale respekt a často zde začínou nová přátelství. Zní to jako klišé, ale je to nový rozměr. A je to také důvod, proč závodíme v tradičním wushu. Nejen, že je to motivací (nikoliv cílem) tréninku, ale také vidíme a seznámíme se s těmi lepšími a těmi, kteří na cestě vyšli před námi.

České výsledky byly překvapením i pro nás. Ačkoliv některé kategorie, skrz naskrz moderní, byly velkým oříškem, nedali jsme nic zadarmo a medaile nám pěkně zatížily zavazadla:

Dohromady Češi získali 13 medailí:

Martina Slabá: stříbro a bronz za Tai Ji, Miroslav Lecián stříbro za kudlanku, Martin Lachman stříbro za pěstní formu, Simona Pressová stříbro za pěstní formu a bronz za kopí, Jiří Hauska bronz za pěstní formu a sparingovou formu, Kateřina Hausková bronz za pěstní formu a sparingovou formu, Filip Trávníček bronz za pěstní formu, Veronika Partiková bronz za halapartnu, Eduard Tichý bronz za hůl.

Kategorie na soutěži jsou přibližně stejné jako všude na světě: rozděleny podle pohlaví, věkových skupin, stylu (např. Tai Ji Quan, Shaolin, jižní styly...) a na formy se zbraní a beze zbraně. Existuje samozřejmě i kategorie zápasu, sanshou, která zde ale nebyla. Forma je podobně jako kata v japonských uměních sestava daných technik, kterou si soutěžící nemůže sám vymyslet. Porotci hodnotí techniku: práce pasu, síla v technice, postoj, těžiště, správné úhly v technikách. Někdy jde o centimetr rozdílu, aby technika fungovala a nebylo to pouze divadlo a porota by měla být schopná to vidět. Dále bodují podání, zda soutě-

žící skutečně bojuje, nebo jen předstírá.

Každá kategorie se řadí v určitý čas, ale nikdo neví přesně kdy. Můžete tak čekat i tři hodiny, než vás seřadí. Tento čas jsme trávili v chodbách haly, kde čekali všichni soutěžící, kteří šli na start. Bylo tam málo místa, zima a průvan a nervy k prasknutí. Chvilí před startem nás seřadili do naší kategorie, postavili mezi zeď a stůl a po čtyřech pouštěli dovnitř. Uvnitř haly před daným kobercem byly dvě zóny: pro čekání na start a čekání na body. Jakmile jsme byli na řadě, pozdravili jsme porotu dle pravidel a vstoupili na koberec. Hala zněla výkřiky a skandováním, většinou hlavně „Rusia!“ a neidentifikovatelným brazilským zpíváním. Po docvičení formy, kdy celá dřina byla vložena do minuty a půl a každá milimetrová nepřesnost a zaváhání bylo fatální, se na velké obrazovce místo jména, státu a federace objevily body.

Samotný start se nedá přirovnat k ničemu, co jsme doposud jinde zažili. Atmosféra byla úžasná a nervy strašlivé. Pocity, když člověk stojí sám na velkém koberci před porotou, kolem něj obří tribuny a míří na něj kamery, se nedají slovy popsat. Snad jen, že si říká: Už! Je to tady.

Každý z nás si na MS prožil svůj vlastní příběh, každý z nás do cvičení a tréninku vložil něco jiného a není možné vyprávět příběhy nás všech. Pro mě a celou výpravu byl ale jeden nejvíce emotivní: Jiří Hauska, který získal zlatý titul dvakrát po sobě si dva týdny před odletem pochroumal plotýnku. V Číně kulhal, den před startem nemohl stát v postoji. Všichni jsme jej v neblahé předtuše odrazovali od startu, on však stejně nastoupil. Získal dva bronzky a jeho souboj sám se sebou byl z nás ze všech největší.

Po soutěži, kterou ještě budeme dlouho mít před očima, jsme měli pár dní ve Žlutých horách. Jmenují se stejně jako soutěžní město, ale jde už skutečně o hory, a říká se, že jde o jedno z nejkrásnějších míst v Číně. Můžeme to dosvědčit, po 8 km stoupání do hor po schodech a stovek a tisíc schodů po vrcholcích nám Žluté

hory skutečně vyrazily dech. To je Čína, jakou si často představujeme. Zbytek týdne jsme strávili v Hangzhou a poté už letadlem zpět domů. Na pa-

lubě podávali lasagne, což bylo po dvou týdnech v Číně opravdu uvítanou odměnou.

Veronika Partiková
Foto: Vladimír Pacholík